

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **J. P.**, zastoupeného Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem se sídlem Plzeň, Malá 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 1. 2012, č. j. 17 A 106/2011 - 112,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2009, č. j. DSH/14433/08 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „správní orgán prvého stupně“) ze dne 10. 10. 2008, č. j. VNITŘ/D/5352/08, kterým byl žalobce uznán vinným, že porušením § 24 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Za to mu byla podle § 22 odst. 9 zákona o přestupcích, ve spojení s § 12 odst. 1 téhož zákona, uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 29. 2. 2008 v 7:45 hod v Plzni, na místní komunikaci v ulici Úslavská, ve směru od ulice

Habrmannova směrem k ulici Táborská, zastavil (v blízkosti budovy haly Lokomotiva) s vozidlem tovární značky Nissan Patrol, registrační značky x, následně začal couvat a zadní částí vozidla narazil do vozidla, řízeného řidičem C., tovární značky Opel Vivaro, registrační značky x, který jel po stejné vozovce ve stejném směru a který zastavil za vozidlem žalobce.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni žalobou, který ji rozsudkem ze dne 31. 3. 2010, č. j. 17 Ca 4/2009 - 33, zamítl. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 - 68, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v rámci nového projednání věci rozsudkem ze dne 23. 1. 2012, č. j. 17 A 106/2011 - 112, žalobu opět zamítl.

V odůvodnění nově vydaného rozsudku se krajský soud nejdříve vypořádal s nově uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Krajský soud uvedl, že tato námitka byla sice uplatněna až na jednání dne 23. 1. 2012, tj. po lhůtě pro řádné uplatňování žalobních bodů; k této vadě správního rozhodnutí však musí správní soudy přihlížet *ex officio*. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že se žalovaný při posuzování použitelnosti kamerového záznamu jako důkazního prostředku nezabýval všemi aspekty, které vymezil Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku. Krajský soud shledal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal s odvolací námitkou žalobce stran procesní použitelnosti kamerového záznamu. Žalovaný vyšel z § 50 odst. 1 správního řádu, provedl jeho výklad a zaujal konkrétní a jednoznačný právní názor na použitelnost kamerového záznamu v přestupkovém řízení, který opřel o vyslovené důvody. Žalovaný dovodil, že záznam bylo možné v rámci procesu použít jako důkazní prostředek a že jeho použitím nebyla porušena osobnostní práva žalobce a jeho soukromí, neboť se jednalo o záznam z místa veřejně přístupného a nebyla z něj (ani při zvětšení) možná identifikace řidičů nebo tabulek registračních značek vozidel. Krajský soud tak naznal, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Poukázal přitom i na fakt, že žalobce se závěry žalovaného podrobně polemizoval v žalobě, což by jistě nebylo možné, bylo-li by napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak nemůže způsobovat ani to, že se žalovaný nezabýval všemi aspekty a otázkami prezentovanými ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu. V tomto rozhodnutí byl uveden ucelený teoretický výklad dané problematiky; zároveň se však z rozsudku podává, že počet kroků při hodnocení procesní použitelnosti kamerového záznamu nemusí být vždy stejný a závisí na konkrétních okolnostech daného případu.

Spor se tak koncentroval do otázky, zda na základě skutkových zjištění učiněných v přestupkovém řízení je dostatečně odůvodněn závěr o vině žalobce. Za klíčový důkazní prostředek správní orgány považovaly záznam z kamerového systému umístěného na sportovní hale Lokomotiva, provozovaného městem Plzeň jako soukromou osobou, a to bez řádné registrace u Úřadu pro ochranu osobních údajů. Žalobce tento důkaz považoval za procesně nepřípustný, neboť jeho použitím mělo být zasaženo do jeho osobnostních práv a jeho provozování nebylo povoleno žádným právním aktem.

Komplexní právní rozbor použitelnosti kamerového záznamu jako důkazního prostředku ve správním řízení podal Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 – 68, publikovaném pod č. 2518/2012 Sb. NSS (dále jen „zrušovací rozsudek“; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz); tímto právním názorem byl krajský soud vázán a v dalším řízení z něj vycházel.

Krajský soud vyhodnotil, že při zohlednění čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) a širší ochrany podle § 12 občanského zákoníku, nemohlo být v posuzovaném případě osobnostní právo žalobce zasaženo. Kamerový záznam nemohl zasáhnout do soukromí žalobce ve smyslu čl. 8 odst. 1 Úmluvy, neboť byla zaznamenána činnost žalobce (řízení motorového vozidla), kterou provozoval veřejně, na pozemní komunikaci, tj. na místě přístupném nejen dalším účastníkům silničního provozu, nýbrž i na místě, kde mohl být objektivně viděn předem neurčitým počtem dalších osob, pohybujících se v dané lokalitě na veřejném prostranství, případně osob sledujících veřejné prostranství z oken blízkých budov. Záznam byl pořízen kamerovým systémem, umístěným na sportovní hale Lokomotiva z důvodu ostrahy objektu a jeho obsahem byla událost na veřejném prostranství; získaný materiál byl prioritně určen k ochraně majetku provozovatele. Krajský soud zhodnotil, že řízení motorového vozidla je činnost veřejně přístupná, která se realizuje na veřejném prostranství; to vylučuje, aby záznam takové činnosti bezpečnostní kamerou byl objektivně způsobilý narušit soukromí žalobce ve smyslu Úmluvy.

Pokud jde o ustanovení § 12 občanského zákoníku, krajský soud uvedl, že zákon zde poskytuje zvýšený stupeň ochrany některým osobnostním právům, které taxativně vyjmenovává a nastoluje základní pravidlo pro jejich pořizování a používání - tím je svolení příslušné fyzické osoby. Mezi účastníky je nesporné, že došlo k pořízení obrazovaného záznamu týkajícího se žalobce a následně k jeho použití jako důkazu v přestupkovém řízení; žalobce přitom souhlas k pořízení záznamu ani k jeho použití neudělil. Dále je nesporné, že nebyly splněny podmínky zákonné licence podle § 12 odst. 2 a 3 občanského zákoníku. Správní orgány odmítly tvrzení o porušení osobnostních práv žalobce argumentací, že ze záznamu (ani při jeho zvětšení) není možná identifikace řidičů nebo tabulek registračních značek vozidel. Správnost této argumentace proto krajský soud ověřil provedením důkazu kamerovým záznamem na jednání, včetně jeho zvětšení. Shledal, že osoba žalobce není z tohoto záznamu identifikovatelná přímo ani nepřímo, a to ani podle charakteristických rysů, které by umožňovaly zobrazit žalobcův individuální tělesný vzhled nebo jeho identifikovatelnou část (například obličej). Uvedl, že osobnostní právo fyzické osoby nemůže být obrazovým záznamem atakováno, nepostačí-li takový záznam k její identifikaci. Krajský soud tak uzavřel, že kamerový záznam byl použitelným důkazním prostředkem v sankčním řízení bez ohledu na to, že žalobce s takovým postupem nevyslovil souhlas. Kamerový záznam totiž nemohl v tomto konkrétním případě zasáhnout do práva žalobce na soukromí ani do jeho práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním obrazových záznamů. Protože krajský soud došel k závěru, že je zásah do osobnostních práv žalobce vyloučen, nemusel již činit další kroky vyplývající ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu (test proporcionality).

Dále se krajský soud vyslovil k věci z pohledu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Uvedl, že podle Nejvyššího správního soudu je nutné provést posouzení, zda docházelo ke zpracování osobních údajů v rozporu se zákonem či nikoliv. V posuzovaném případě byl kamerový záznam pořízen soukromou osobou, aniž by provozovatel kamerového systému splnil oznamovací povinnost vůči Úřadu pro ochranu osobních údajů. Jelikož však posuzovaný kamerový záznam nebyl způsobilý zasáhnout do práva žalobce na soukromí ani do jeho práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním obrazových záznamů, nelze podle krajského soudu dovodit, že došlo ke zpracování osobních údajů v rozporu se zákonem. Nedostatek předchozího oznámení Úřadu pro ochranu osobních údajů proto nemůže způsobit nepoužitelnost kamerového záznamu jako důkazního prostředku.

Krajský soud tak učinil dílčí závěr, že správní orgány nepochybily, pokud použily kamerový záznam jako důkazní prostředek k provedení důkazu, neboť mohl přispět ke zjištění stavu věci a nebyl získán a proveden v rozporu s Úmluvou a občanským zákoníkem, tj. plně vyhovoval obecným požadavkům § 51 odst. 1 správního řádu.

Žalobce rovněž namítal, že z kamerového záznamu (při předpokladu jeho použitelnosti) nelze dovodit skutková zjištění, jichž se dobral správní orgán, nebo alespoň ne bez odborných znalostí. Krajský soud se po provedení důkazu kamerovým záznamem zcela ztotožnil s jeho vyhodnocením, jak jej provedly správní orgány. Ze záznamu je zřejmé, že jako prvé zastavilo vozidlo Nissan, za ním pak bezkolizně zastavilo vozidlo Opel; za ním zastavilo vozidlo další. Bezprostředně po zastavení byla obě následně se střetnuvší vozidla v zákrytu a rovnoběžně s krajem pozemní komunikace. Linie střechy vozidla Opel převyšovala jinak rovnoběžnou linii střechy vozidla Nissan. V okamžiku zahájení couvání vozidla Nissan již žalobce prokazatelně začal stáčet kola tak, aby mohl pokračovat v původním směru jízdy a předjet v jeho jízdním pruhu stojící a výstražnými světly blikající vozidlo. Po manévru couvání následovalo popojetí vozidla Nissan vpřed a jeho zastavení. Poté vystoupil řidič vozidla Opel, který šel k vozidlu Nissan, následně vystoupil i řidič vozidla Nissan. Krajský soud vzal za prokázané, že od zastavení obou vozidel, couvání a popojetí vozidla Nissan vpřed, nedošlo k žádnému pohybu vozidla Opel vpřed. Ke střetu vozidel muselo tudíž dojít v průběhu couvání žalobce. Obsah kamerového záznamu koresponduje s popisem nehodového děje tak, jak jej popsal druhý řidič.

Podle krajského soudu skutková zjištění dávají dostatečný podklad pro to, aby bylo bez jakýchkoli pochybností postaveno na jisto, že žalobce zavinil dopravní nehodu. Provedené důkazy potvrzují skutkovou verzi popsanou druhým řidičem, nikoliv verzi předestřenou žalobcem. Kamerový záznam byl sice důležitým důkazním prostředkem, o nějž správní orgány opřely zjištěný skutkový stav věci, nikoliv však jediným. Správní orgány hodnotily protokol o dopravní nehodě a fotodokumentaci a poukázaly na skutková zjištění z nich získaná, konkrétně na konečné postavení vozidel, místo střetu označené druhým řidičem a poškození jeho vozidla. I tyto další důkazní prostředky potvrzují skutkovou verzi druhého řidiče, a nikoliv verzi žalobce. Žalobcovu verzi vylučuje i fakt, že při souběžném pohybu obou vozidel vpřed by ke střetu zaviněnému druhým řidičem mohlo dojít nepochybně pouze po ujetí delší vzdálenosti; výjimkou by mohl být případ, kdy by se druhý řidič rozjel značnou rychlostí. Tomu však nenasvědčuje obsah

kamerového záznamu. Výpověď druhého řidiče stran pozorování couvajících světel koresponduje s tvrzením žalobce o pohybu jeho vozidla nejprve vzad a teprve posléze vpřed. Krajský soud rovněž upozornil, že žalobce uvedl, že než se rozjel, pohlédl do zpětného zrcátka a žádné vozidlo neviděl. Obsah kamerového záznamu však svědčí o opaku, tedy spíše o tom, že žalobce nevěnoval řízení motorového vozidla dostatečnou pozornost. Krajský soud je rovněž přesvědčen, že přizvání znalce by bylo v tomto případě nadbytečné, s ohledem na stávající důkazní situaci, spolu s okolností, že pohyb vozidel na kamerovém záznamu je vnímatelný lidským zrakem bez potřeby odborné znalosti.

Nově vydaný rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž neuvedl o jaké důvody vyplývající z § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ji opírá. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatelem jsou tvrzeny důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel nesouhlasí především s tím, jak krajský soud vyhodnotil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Krajský soud dovodil, že žalovaný vypořádal odvolací námitky a řádně odůvodnil, proč považuje kamerový záznam za použitelný důkazní prostředek, podle stěžovatele však napadené rozhodnutí nezodpovědělo všechny otázky a aspekty, které Nejvyšší správní soud vymezil ve zrušovacím rozsudku. Nebylo tak posuzováno, zda mohla nahrávka vstoupit do soukromí žalobce, zda činnost žalobce zaznamenaná na nahrávce byla veřejná, zda při horizontálním vztahu pořizovatele záznamu a žalobce byl při jeho pořizování dodržen zákon a zda žalobce dal kvalifikovaný souhlas s pořízením záznamu své osoby; rovněž se žalovaný nevěnoval testu proporcionality.

Stěžovatel tak nesouhlasí ani se závěrem správních orgánů a krajského soudu o tom, že kamerový záznam je v daném případě procesně použitelným důkazem. Jedná se o obrazový záznam podle § 12 odst. 1 občanského zákoníku a stěžovatel tvrdí, že tento záznam postačuje k identifikaci jeho osoby, a to v kombinaci s identifikací registrační značky vozidla a základních charakteristik jeho osoby. Záznam byl pořízen v rozporu se zákonem, neboť stěžovatel k jeho pořízení nedal souhlas a byl pořízen bez registrace u Úřadu pro ochranu osobních údajů. Ačkoliv nebylo nahrávání prováděno skrytě, stěžovatel o něm nevěděl. Tím, že se stěžovatel pohyboval na veřejné komunikaci, nemohl dát právně relevantní souhlas k nahrávání své osoby. Při provedení testu proporcionality je nutno učinit závěr, že město Plzeň nemůže být oprávněno k tomu, aby svými soukromými kamerovými systémy (provozovanými bez řádné registrace) snímalo veřejná prostranství, a to v rozporu s deklarovaným účelem kamerového systému, kterým má být ochrana soukromého majetku. Stěžovatel doplňuje, že je nutno na město Plzeň klást zvýšené nároky, neboť to disponuje městskou policií, která sama provádí kamerový monitoring, a to ve vztahu vertikálním. Veřejná prostranství mají tedy být snímána městskou policií a v souladu s právními předpisy. Pro stěžovatele je nepředstavitelné, aby mohl na veřejném prostranství natáčet kdokoliv a bez jakýchkoliv pravidel a přesto by ve všech případech byly takové nahrávky použitelné jako důkaz s odůvodněním, že na veřejném prostranství vlastně soukromí neexistuje.

Nadto stěžovatel namítá, že správní orgány nebyly oprávněny kamerový záznam a související důkazy samy posuzovat a vyhodnocovat z nich zásadní závěry o jeho vině, neboť k tomu bylo třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají. Svou námitku vztahuje ke skutkovému zjištění, že vozidlo druhého řidiče se, na rozdíl od vozidla stěžovatele, nepohybovalo; dále se pak tato námitka týká výhledových poměrů při posuzování nahrávky, a to zejména otázky zakrytého výhledu a možnosti pohybu vozidla druhého řidiče v době tohoto zakrytého výhledu, které způsobilo vozidlo stěžovatele. Podle názoru stěžovatele nemohou správní orgány, potažmo soud, samy, bez znaleckého posudku, činit skutkové závěry obsažené v odůvodnění jejich rozhodnutí a především skutkový závěr o tom, že ke střetu vozidel muselo dojít v průběhu couvání vozidla stěžovatele. Správní orgány vycházely i z dalších důkazů jako je fotodokumentace, protokol o dopravní nehodě a další. Podle stěžovatele měl být přibrán znalec, neboť vyhodnocování protokolu o dopravní nehodě, fotodokumentace, poškození vozidel a místa střetu, jsou typickými činnostmi, pro které je nezbytné mít odborné znalosti; takové závěry činí prvotně znalec a správní orgány je následně vyhodnocují a právně aplikují.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí druhou (obě podané žalobcem), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve její přípustností. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je to, *„aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“* Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno kasačním soudem, je přípustná pouze stran právní otázky, kterou se zdejší soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné; dále je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou tento soud již posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené, stížnostní důvody nemohou být meritorně projednány (viz též usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť se týká právních otázek, kterými se ve svém předchozím rozhodnutí z povahy věci ani zabývat nemohl; tehdy ustal především na tom, že rozhodnutí krajského soudu bylo nepřezkoumatelné. Kasační stížnost proto byla připuštěna k meritornímu projednání.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109

odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Z logiky věci se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Stěžovatel žalovanému vytýká, že se nezabýval všemi otázkami a aspekty, které Nejvyšší správní soud vymezil ve zrušujícím rozsudku, ve vztahu k posuzování použitelnosti kamerového záznamu jako důkazního prostředku; z toho důvodu měl, dle názoru stěžovatele, krajský soud napadené rozhodnutí zrušit.

V řízení o přestupcích se podle § 51 zákona o přestupcích postupuje podle obecných předpisů o správním řízení, není-li stanoveno jinak. Řízení o odvolání v přestupkové věci se tak povede podle § 81 a násl. správního řádu (spolu se speciální úpravou § 81 a § 82 zákona o přestupcích). Postup odvolacího orgánu při vyřizování odvolání je popsán především v § 89 správního řádu, ze kterého se podává, že odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy; správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává odvolací orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Obecné náležitosti odvolacího rozhodnutí se řídí § 67 a násl. správního řádu, ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu. Pokud jde o přezkoumatelnost správního rozhodnutí, to musí vyhovovat požadavkům § 68 správního řádu, který upravuje jeho náležitosti, včetně odůvodnění. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu platí, že se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. „*Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109).

Nejvyšší správní soud má, ve shodě s krajským soudem, za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal všechny odvolací námitky stěžovatele a přezkoumatelným způsobem vyložil, proč zaujal (pro věc zásadní) názor, že kamerový záznam je v daném případě použitelným důkazním prostředkem (nemohl zasáhnout do osobnostních práv a do soukromí stěžovatele). Způsob jeho argumentace není jistě zcela vyčerpávající, lze jej však považovat za přiměřený formulaci jednotlivých bodů odvolání. Některými aspekty věci, vyslovenými poprvé až zdejším soudem při komplexním rozboru problematiky použitelnosti kamerových záznamů pro potřeby dokazování ve správním řízení, se výslovně nezabýval; nebylo to však, s ohledem na již konstatovaný obsah odvolání stěžovatele a rozsah přezkumu odvolacího správního orgánu, nezbytně nutné. Pokud Nejvyšší správní soud vymezil ucelený postup, jak posuzovat použitelnost důkazů pořízených kamerovým systémem, zavázal nikoli žalovaného, ale krajský soud, aby řádně

posoudil, zda byl kamerový záznam v daném případě použitelným důkazním prostředkem; zde je třeba upozornit, že soudy ve správním soudnictví rozhodují na principu plné jurisdikce a nejsou tedy při zjišťování a hodnocení skutkového stavu věci odkázány jen na to, co zde nalezly správní orgány. Této své povinnosti krajský soud dostál (viz dále), neboť zopakoval důkazy provedené již ve správním řízení, přičemž je hodnotil z pohledu kritérií naznačených kasačním soudem. Skutkový stav věci zjištěný správním orgánem prvého stupně a žalovaným aproboval, čímž lze požadavek na zjištění skutkového stavu věci, o němž nebude důvodných pochybností (§ 3, § 50 odst. 3 správního řádu), považovat za splněný. Lze tak uzavřít, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů není důvodná; v podrobnostech lze odkázat na dostatečné a podrobné odůvodnění této otázky krajským soudem (str. 6 a 7 rozsudku).

Stěžovatel dále nesouhlasil s právním názorem krajského soudu o tom, že kamerový záznam je v projednávaném případě přípustným důkazním prostředkem; v tomto směru vznesl několik výhrad, jak byly popsány výše.

Závěr krajského soudu o použitelnosti tohoto záznamu pro potřeby dokazování vychází především z hodnocení způsobu jeho pořízení a místa, kde k němu došlo. Konstatoval, že do práva stěžovatele na soukromí ve smyslu čl. 8 Úmluvy nemohlo být pořízením kamerového záznamu zasaženo, neboť stěžovatel byl zachycen při činnosti (řízení motorového vozidla), kterou provozoval veřejně, na veřejném prostranství; účelem pořizování kamerového záznamu přitom nebylo sledování soukromí osob, ale ostraha objektu. Tato úvaha krajského soudu zcela koresponduje s tím, co uvedl Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku, a sice že *„ve vztahu k ochraně soukromí se ESLP vyslovil v tom smyslu, že běžný provoz bezpečnostních kamer sám o sobě, ať už na ulici nebo ve veřejných prostorách, jako jsou obchodní centra nebo policejní stanice, neaktivuje užití čl. 8 Úmluvy, neboť slouží legitimnímu a předvídatelnému účelu. (...) Důležitým faktorem pro posouzení toho, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je pak i posouzení, nakolik je daná aktivita zaznamenávané osoby veřejná, respektive veřejnosti přístupná; obecně platí, že dle ESLP nelze o existenci soukromí na ulicích (jak je tomu i v nyní posuzovaném případě) prakticky hovořit.“* Nejvyšší správní soud zcela sdílí názor krajského soudu, že řízení motorového vozidla je činnost, která není vykonávána v soukromí (podléhajícím ochraně dle č. 8 Úmluvy), neboť je provozována na veřejných prostranstvích, která jsou běžně snímána kamerovými systémy z důvodu ochrany majetku a odhalování pachatelů trestné činnosti, kterýžto účel je zcela legitimní a předvídatelný (k tomu srov. i usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2425/09). Pokud jde o účel pořizování kamerového záznamu, z ničeho neplyne, že by nebyl legitimní, případně že by pořízené kamerové záznamy byly zneužívány k jinému než deklarovanému účelu. Ostatně argumentaci krajského soudu v tomto smyslu ani stěžovatel relevantním způsobem nezpochybnil, neboť neuvedl, proč má za to, že řízení motorového vozidla je činnost soukromá, a nikoliv veřejná.

Následně se krajský soud zabýval tím, zda pořízením kamerového záznamu nemohlo být zasaženo do práva stěžovatele na ochranu před zneužitím jeho obrazového záznamu, ve smyslu § 12 občanského zákoníku. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv, neboť provedením důkazu na nařízeném jednání ověřil skutková zjištění správních orgánů, a sice že z kamerového záznamu (ani po jeho zvětšení) není možné identifikovat stěžovatele či

registrační značky vozidel. Krajský soud tak shledal, že ochrana podle § 12 občanského zákoníku nemohla být vůbec aktivována, neboť kamerovým záznamem nemohlo dojít k zásahu do práva stěžovatele na ochranu osobnosti; z toho důvodu pak již neprováděl zdejším soudem naznačený test proporcionality. I tento závěr krajského soudu zcela odpovídá tomu, co zdejší soud konstatoval ve svém zrušujícím rozsudku, a sice že *„[z]aznamenání podoby a počínání osoby v konkrétním místě a čase lze posoudit i jako pořízení obrazového záznamu týkajícího se fyzické osoby, které taktéž požívá ochrany před zneužitím, v souladu s výslovnou dikcí § 12 odst. 1 občanského zákoníku. Podmínkou sine qua non však je způsobilost takového záznamu identifikovat zaznamenanou osobu (...). Aby mohlo dojít k neoprávněnému zásahu do tohoto osobnostního práva, musí být takový projev bez svolení dotčené osoby či zákonné licence (...) minimálně zaznamenán; z hlediska řešené problematiky s ním pak navíc musí být následně nakládáno. Platí tedy, že předmětné osobnostní právo nemůže být obrazovým záznamem atakováno, nepostačí-li tento záznam k identifikaci osoby; v opačných případech je nutno vycházet z toho, že k zásahu do tohoto práva došlo, neboť takový projev je zaznamenán a je s ním nakládáno pro potřeby dokazování.“* Aby tedy pořízením kamerového záznamu, bez souhlasu zaznamenané osoby, mohlo dojít k dotčení posuzovaného osobnostního práva, musel by takový záznam umožňovat tuto osobu objektivně ztotožnit. Ze záznamu by tudíž musely být zjevné určité charakteristické rysy a skutečnosti, které konkrétní osobu individualizují, a to způsobem umožňujícím její identifikaci. V posuzovaném případě však pořízený kamerový záznam takovou samostatnou identifikaci neumožňoval; stěžovatel byl ztotožněn až v kontextu dalších provedených důkazů, a to důkazů na kamerovém záznamu zcela nezávislých. Krajský soud tedy správně dovodil, že předmětné osobnostní právo stěžovatele tímto způsobem nemohlo být vůbec atakováno a stěžovatel se tudíž ochrany poskytované ustanovením § 12 občanského zákoníku nemůže dovolávat (a argumentovat tím, že k pořízení obrazového záznamu nedal souhlas). Stěžovatel nadto ani nevysvětluje, proč v nyní projednávané kasační stížnosti změnil své tvrzení a nyní tvrdí, že je ze záznamu možno identifikovat jeho osobu, zatímco v první kasační stížnosti nic takového konkrétně netvrdil (uváděl jen, že kamerový záznam je procesně nepoužitelný bez ohledu na to, zda z něj lze fyzickou osobu ztotožnit či nikoliv). Není přitom bez významu, že nevyužil svého práva vyjádřit se k prováděnému důkazu na jednání u soudu; zde byl dán prostor pro argumentaci uplatněnou v nyní projednávané kasační stížnosti. Nynější zpochybňování skutkových závěrů obou správních orgánů i krajského soudu nemůže bez dalšího obstát.

V předcházejícím rozsudku Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že *„není-li, s přihlédnutím ke konkrétním aspektům věci, myslitelné, aby obrazový záznam osoby mohl vůbec zasáhnout do jejího práva na soukromí či práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním obrazových záznamů fyzické osoby, je takový záznam použitelný v rámci dokazování v sankčním řízení, a to bez ohledu na to, zda s takovým postupem vyslovila dotčená osoba souhlas.“* Za situace, kdy krajský soud shledal, že kamerový záznam vůbec nemohl zasáhnout do práva stěžovatele na soukromí či do jeho práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním obrazových záznamů, nepřicházelo již v úvahu provádění testu proporcionality, který zdejší soud konstruoval jako posouzení konfliktu práva na ochranu soukromí na straně jedné a zájmu společnosti na ochraně před deliktním jednáním na straně druhé. I zde se tak lze ztotožnit s názorem krajského soudu, že pro provedení testu proporcionality v nyní projednávaném případě nebyly dány podmínky; chybí-li zde konflikt dvou chráněných zájmů, není co proti sobě poměřovat. Stěžovatelova

kasační argumentace, dle které je při provedení testu proporcionality nutno dospět k závěru, že město Plzeň nemůže být oprávněno k tomu, aby svými soukromými kamerovými systémy (provozovanými bez registrace u Úřadu pro ochranu osobních údajů) snímalo veřejná prostranství, nadto v rozporu s deklarovaným účelem kamerového systému, je proto zcela nepřípadná.

Stěžovatel opakovaně namítá, že kamerový systém města Plzně nebyl registrován u Úřadu pro ochranu osobních údajů. Tato skutečnost byla mezi stranami nesporná. Krajský soud k této námitce uvedl, že nedostatek předchozího oznámení Úřadu pro ochranu osobních údajů nemůže způsobit bez dalšího nepoužitelnost kamerového záznamu jako důkazního prostředku. Vycházel přitom opět z právního názoru vysloveného v předcházejícím rozsudku zdejšího soudu, dle kterého *„[p]rovozování kamerového systému bez tohoto oznámení* (podle § 16 zákona o ochraně osobních údajů – pozn. NSS) *má tak [kromě sankční odpovědnosti provozovatele – srov. § 44 odst. 2 písm. i) a § 45 odst. 1 písm. i) zákona] pouze ten následek, že má-li být jím pořízený záznam použit jako důkaz ve správním či soudním řízení, bude nutné provést celkové posouzení, zda docházelo ke zpracovávání osobních údajů v rozporu se zákonem či nikoliv.*“ Uvedený názor je nutno chápat tak, že je-li kamerový systém příslušným úřadem registrován, presumuje se, že tímto způsobem prováděné zpracování osobních údajů není v rozporu se zákonem (pokud jde o oblast právní ochrany soukromí); pokud zde taková registrace není, je potřeba se v každém konkrétním případě touto otázkou zabývat. Za situace, kdy krajský soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele provedený kamerový záznam nevstoupil do sféry jeho soukromí a osobnostních práv definovaných v § 12 občanského zákoníku, zbývalo pouze posoudit, zda nepoužitelnost tohoto záznamu není vyloučena *per se* právě proto, že kamerový systém nebyl řádně registrován. Tuto právní otázku již ovšem Nejvyšší správní soud zodpověděl ve zrušujícím rozsudku, ve kterém uvedl, že *„[p]ro (...) závěr, (...) že provozování kamerového systému bez předchozího oznámení a zápisu do registru má bez dalšího za následek neoprávněnost zpracovávání osobních údajů, nelze v zákoně nalézt oporu.“*

Poukazoval-li stěžovatel v kasační stížnosti na to, že město Plzeň má monitorovat veřejná prostranství prostřednictvím městské policie a nikoliv za pomocí vlastního soukromého kamerového systému, nelze než konstatovat, že toto tvrzení není samo o sobě způsobilé jakkoliv ovlivnit otázku procesní použitelnosti kamerového záznamu. Bylo konstatováno, že kamerový záznam pořízený městem Plzeň jako soukromou osobou je v daném případě přípustným důkazním prostředkem; otázka, zda měl být provozován spíše Městskou policií, je v tomto ohledu irelevantní.

Nejvyšší správní soud tak dospěl ke shodnému závěru jako soud krajský, a sice, že kamerový záznam je v posuzovaném případě důkazním prostředkem přípustným.

Stěžovatel konečně tvrdí, že správní orgány, ani krajský soud, nebyly samy oprávněny kamerový záznam a související důkazy posuzovat a vyhodnocovat z nich zásadní závěry o jeho vině, neboť k tomu bylo třeba odborných znalostí, kterými nedisponují. Podle stěžovatele měl být ke zhodnocení nehodového děje přibrán znalec, neboť vyhodnocování protokolu o dopravní nehodě, fotodokumentace, poškození vozidel a místa střetu jsou typickými činnostmi, pro které je nezbytné mít odborné znalosti.

Podle § 56 správního řádu platí, že správní orgán ustanoví znalce, pokud rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je potřeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, respektive které překračují odbornou erudici správního orgánu. Nejvyšší správní soud má za to, že za daného důkazního stavu nebyla v posuzované věci nastolena žádná odborná otázka, která by musela být vyřešena znalcem. S krajským soudem se ztotožňuje v tom, že průběh nehodového děje byl dostatečně prokázán a provedené důkazy potvrdily skutkovou verzi druhého řidiče, nikoliv verzi stěžovatele. V přestupkovém řízení proti sobě stály výpovědi dvou účastníků dopravní nehody; dále zde byl protokol o dopravní nehodě, fotodokumentace a kamerový záznam. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není obsah kamerového záznamu důkazem, k jehož vyhodnocení by bylo nutno *a priori* přizvat znalce. V daném případě měl sloužit k posouzení pohybu vozidel, které byly účastny dopravní nehody, tedy pomoci zodpovědět kde to které vozidlo stálo, jak se pohybovalo apod. Tato skutková zjištění jsou ze záznamu (i přes jeho nízkou kvalitu a úhel záběru kamery) jednoznačně seznatelná a pozorovatelná lidským zrakem, a to i osobami, které nemají odborné znalosti jako znalec. Ani k vyhodnocení tohoto záznamu nebylo nutno využít žádných odborných znalostí, neboť to, co je na kamerovém záznamu zaznamenáno, je vyhodnotitelné i bez odborného posouzení. Záznam sice (pro stínící objekty) nedokládá samotný střet vozidel, z jejich pohybu však je zřejmé, že k tomuto střetu došlo tak, jak se to podává z dalších provedených důkazů. Krajský soud správně zdůraznil, že skutková zjištění získaná z kamerového záznamu korespondovala s dalšími provedenými důkazy a nevznikl zde žádný rozpor o průběhu dopravní nehody, ke kterému by se musel z hlediska odborného vyjadřovat znalec. Provedené důkazy potvrdily skutkovou verzi druhého řidiče, čili vyvrátily skutkovou verzi stěžovatele. Tyto důkazy a z nich získaná skutková zjištění podávají dostatečný podklad pro to, aby byly vyloučeny důvodné pochybnosti o vině stěžovatele.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s,. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2013

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu